

KURJER WIECZORNY

wychodzi codziennie popołudniu z wyjątkiem niedziel i świąt

Naczelnny redaktor: **Konstanty Srokowski**

Redakcja:

ulica Dunajewskiego Nr. 4

Telefon Nr. 4490

Konto czekowe P. K. O. Nr 152670

Prenumerata miesięczna bez odosze-
nia 5,500.000 Mk, z odoszeniem lub prze-
syłką pocztową 6,000.000 Mkp.
Zagranicą miesięcznie 12.000.000 Mkp.

Cena numeru **250.000 M.**

Ceny ogłoszeń za 1 wiersz milimetry:
Zwykłe złp. 0'10. — Nadesłane złp. 0'30.
Po kronice złp. 0'35. — Na pierwszej stro-
nie, w tekście i między gładami złp. 0'45.
Ogłoszenia zamiejscowe 50% drożej. — Ogłoszenia
zagraniczne 100% droższe. — Ceny powyższe obowią-
zują od dnia zmiany w nagłówku.

Administracja:

ulica Dunajewskiego Nr. 5

Telefon Nr. 1310

Konto czekowe P. K. O. Nr 152670

Ceny ogłoszeń w złotych oblicza się po urzędowym kursie franka złotego w dniu wpłaty. — **1 złoty = 1,800.000 Mkp.**

Fortepiany — pianina

także używane można najkorzystniej na-
być tylko u firmy **ZYGMUNT RABA**
nast., Kraków, ul. św. Anny 3. Tel. 465.

SALON OBRAZOW

L. WIADROWSKI

Kraków, Florjańska L. 7.

Instalacje elektryczne

Inż. Tadeusz Leszczyński

Biuro i skład: Kraków, Grodzka 65

Materiały elektrotechniczne i techniczne,
lampy, abażury. 99

Historyczne niedziele

Kraków, 29 kwietnia.

Dwie najbliższe niedziele majowe zasługują w pełni na miano historycznych. W najbliższą bowiem niedzielę w Niemczech, w następną we Francji odbędą się wybory parlamentarne, które obu państwom wytkną drogi ich na najbliższe lata. W Niemczech wybory rozstrzygną o tym, czy polityka tego państwa pójdzie po linii względnego pogodzenia się z losem pobitych i wysnucia najkonieczniejszych przynajmniej z położenia konsekwencji, czy też załamię się w jakichś nieoczekiwanych gzygzakach polityki nacjonalistyczno-prawicowej, opartej na mniej lub więcej obłudnych przesłankach rozpaczy. We Francji znowu wybory dadzą odpowiedź na pytanie, czy polityka nieugiętego w egzekwowania postanowień traktatowych Poincarego, która upierając się przy utrzymaniu pozycji zajętych w Europie i możliwych do obrony tylko metodami militarystyki, spotęgowanego niebawem nie tylko w samej Francji, lecz także w sprzymierzonych z nią państwach, prowadzi z nieuchronną koniecznością do głębokiego zatargu z Anglią, ma zostać obowiązującą także na dalsze pięćlecie parlamentarne, czy też ustąpi miejsca polityce, opartej na przesłankach bardziej zbliżonych do potrzeb Europy i jej trwałej pacyfikacji, tudzież do tego ideału świata anglosaskiego, który upatruje on w odpowiednio uzupełnionej, w znacznie większy niż dotychczas autorytet wyposażonej, ale nie mniej pod przemożnym wpływem Anglosasów pozostającej Ligi narodów.

Istnieją trzy zasadnicze możliwości: albo w obu państwach zwyciężą żywioły realistycznie umiarkowane, albo w jednym wpływ zdobędą nieprzejednani a w drugim umiarkowani, albo wreszcie w obu zwyciężą nieprzejednani. Jest rzeczą jasną, że zarówno dla całej Europy, jak dla wszystkich poszczególnych jej państw byłoby najkorzystniejszą możliwością pierwsza. Zwycięstwo umiarkowania i realizmu, tudzież poczucia odpowiedzialności zarówno za losy własne jak całego kontynentu naszego, odniesione równocześnie po obu stronach Wogezów otworzyłoby przed Europą długą i żmudną, ale nie mniej pewną drogę regeneracji i uspokojenia, dałoby nie tylko bezpośrednio interesowanym lecz wszystkim innym

państwowo możliwość spokojnej pracy około własnej wewnętrznej konsolidacji, pozwoliłoby im na mniej lub więcej szybkie redukcje gniojących je ogromnych ciężarów militarnych, zdecydowałoby zdaje się ostatecznie o charakterze dokonującej się głębokiej przemiany w konstrukcji społecznej całego społeczeństwa europejskiego, zamykając drogę rewolucji, niesionej ze wschodu, zabezpieczając natomiast podstawy dla spokojnej a zapewne także i niezbyt szybkiej ewolucji.

Druga ewentualność zwycięstwa umiarkowanych żywiołów tylko po jednej stronie redukcjałaby bardzo znacznie wyliczone wyżej możliwości, wynikające z pierwszej ewentualności, ale mimo to sytuacji rozpaczliwej nie musiałaby jeszcze wytworzyć. Gdyby bowiem we Francji utrzymał się kierunek Poincarego, w Niemczech zaś zwyciężyłyby te same żywioły, które w dzisiejszej koalicji parlamentarnej rządzą państwem, to sytuacja nie zmieniałaby się w zasadzie. Utrzymałyby się wprawdzie dotychczasowe kontrasty i napięcia, ale nie wzrosłyby także. Przeciwnie możnaby raczej przypuszczać, że nawet przedstawiciele nieprzejednanego kierunku francuskiego, mając przed sobą pięcioletni okres legislacyjny, byłiby dostępniejsi radom i przedstawicielom przyjaciół postronnych, podawanych im pod odpowiednim naciskiem.

Zupełnie jednak beznadziejnie ukształtowałoby się położenie Europy w razie, gdyby kierunki skrajne zwyciężyły na raz w obu państwach, gdyby zatryumfowali przy wyborach niemieccy „desperados“ i francuscy „exaltados“ równocześnie. Wówczas niewiadomo, co mogłoby uchronić Europę od gwałtownej kolizji dwóch potężnych prądów uczuciowych, niosących oba największe narody europejskie na oślep ku ich przeznaczeniu. Jakikolwiek zaś byłyby skutki tej kolizji, nie ulega wątpliwości, że ogólnoeuropejski chaos, stanowiący ogólną sumę tych skutków, równałby się zagładzie najważniejszych i najistotniejszych podstaw kultury i cywilizacji europejskiej.

Europa stoi przed jednym z najbardziej tragicznych pytań w swoich dziejach. Odpowiedź na nie będzie dana w dwóch tygodniowych ratach — w tę niedzielę i następną.

Idem.

Djarjusz z dnia 29 kwietnia

— Nowomianowany wiceminister spraw wewnętrznych, p. Dutkiewicz, objął kierownictwo departamentu bezpieczeństwa publicznego i departamentu samorządowego.

— Projektowana przez Radicza konferencja mniejszości narodowych państw sukcesyjnych nie przyjdzie do skutku, gdyż część Niemców z Czech odmówiła współdziałania.

— Rząd jugosłowiański zażądał od rządu austriackiego wydalenia Radicza, motywując swe żądanie uprawnieniem propagandy politycznej przez tegoż, czego dowodem była projektowana konferencja mniejszości we Wiedniu. Rząd austriacki poradził Radiczowi, aby opuścił Austrię. Radicz jednak oświadczył, że opuści Austrię dopiero wtedy, gdy zostanie do tego oficjalnie wezwany.

TELEGRAMY

z 29 kwietnia 1924

Polsko-niemieckie rokowania we Wiedniu

Wiedeń, (tel. wł.). Według dotychczasowych dyspozycji, rokowania polsko-niemieckie rozpoczną się w środę 30 kwietnia, w apartamentach Burgu, oddanych na ten cel przez rząd austriacki. Przewodniczyć będzie za zgodą obu stron prof. Jerzy Kaeckenbeck, prezes górnośląskiego trybunału rozjemczego. Przedmiotem rokowań ma być, jak wiadomo, interpretacja art. 3, 4 i 5 traktatu z 28 czerwca 1919 roku, zawartego przez Polskę z mocarstwami sprzymierzonymi. Skład delegacji polskiej jest następujący: pierwszy delegat i pełnomocnik prezes prokuratury generalnej w Poznaniu dr. Witold Prądzyński, sekretarz generalny delegacji radca legacyjny dr. Marjan Henzel, jako eksperci: dr. Stanisław Hilbricht radca prokuratury generalnej, Stefan Bratkowski konsuł, Witold Kutzner sędzia w Poznaniu, Władysław Gluck naczelnik wydziału województwa poznańskiego. Na czele delegacji niemieckiej stoi b. sekretarz stanu Loewald. Część delegatów polskich i niemieckich już przybyła do Wiednia.

Komuniści na kresach

Warszawa. (Tel. wł.) Wydział polityczno-prawowy prezydium rady ministrów stwierdza, że wiadomości, obiegujące część prasy o wykryciu na terenie województwa wołyńskiego sprzysiężeniu antypaństwowemu, komentujące w różny sposób charakter tego sprzysiężenia, nie odpowiadają istotnemu stanowi rzeczy. Jest to zupełnie zrozumiałe, ze względu na zagwarantowaną tajemnicę śledztwa pierwiastkowego, jednakże celem poinformowania opinii rząd uważa za konieczne już te-

raz wyjaśnić, że akcja komunistów, prowadzona od dłuższego czasu w Polsce, tracąc zupełnie grunt pod nogami, zdradza czasem tendencję do wyrodzenia się w przedsięwzięcia o charakterze destruktoryjnym. Jedno z takich zjawisk zaszło obecnie na terenie województwa wołyńskiego, gdzie grupa zbrodniczych osobników zamierzała dokonać aktów sabotażu. Winni są w rękę władzy rządowej.

Niemcy akceptują projekt rzeczoznawców

Berlin. (Tel. wł.) W kołach stronnictwa niemiecko-narodowego wielkie zaniepokojenie wywołały pogłoski, że rząd Marxa w wielkiej tajemnicy wysłać miał jakoby notę do komisji odszkodowań, w której szczegółowo przedstawiając swój punkt widzenia wyraża zgodę na projekt rzeczoznawców. Wymienia się nawet kandydatów, którzy z ramienia rządu mają współdziałać w zrealizowaniu tego projektu.

Echa mowy kanclerza Marxa

Warszawa. (Tel. wł.) Poselstwo niemieckie nadesłało następujące wyjaśnienie z prośbą o umieszczenie: Gazety polskie zajmowały się w ostatnich dniach przemówieniem kanclerza rzeszy Marxa, wygłoszonym przez niego na zebraniu przedwyborczym w Sigmaringen. Rzekomo kanclerz rzeszy w mowie tej powiedział, że uregulowanie kwestii Górnego Śląska i tak zw. korytarza polskiego jest dla Niemiec niemożliwe. Poselstwo niemieckie w Warszawie jest upoważnione do wyjaśnienia, że kanclerz rzeszy Marx wyżej wymienionych słów nie wygłosił i że informacje treści powyższej powstały wskutek fałszywego doniesienia pewnej gazety w Sigmaringen. Kanclerz rzeszy zajmował stanowisko takie, że traktat wersalski jest podstawą prawną dla wszystkich kwestii pomiędzy kontrahentami traktatu.

Straty giełdowych spekulanców berlińskich

Paryż. (tel. wł.) Według nadeszłych tu wiadomości, spekulanci giełdowi w Berlinie, grający na niżkę franka mieli zobowiązania na przeszło 575 milionów fr. Straty ich wynoszą około 400 milionów franków, tj. przeszło trzecią część strat, wyrządzonych z powodu podwyższenia się kursu franka.

Belgia a okupacja Ruhry

Paryż. (tel. wł.). „Temps“ donosi z miarodajnych kół w Brukseli, iż rząd belgijski nie godzi się na zupełne zniesienie okupacji wojskowej. Jest on natomiast za zmniejszeniem korpusu okupacyjnego, tak, że wojska koalicyjne miałyby pozostać tylko w większych miastach, oraz na ważniejszych węzłowych punktach kolejowych. Tak też ma sprzecyzować Theunis stanowisko rządu belgijskiego w rozmowie z premierem Francji oraz Anglii.

Kredyt amerykański dla Niemiec

Berlin. (Tel. wł.) Jak korespondenci pism berlińskich z Nowego Jorku donoszą, banki amerykańskie rozpoczęły przygotowania celem udzielenia 5 milionów dolarów kredytu niemieckiemu złotemu bankowi dyskontowemu. W najbliższym czasie ma kredyt zostać powiększony do sumy 50 milionów dolarów.

Skazanie 38 Hitlerowców

Monachium. (Tel. wł.) Wczoraj popołudniu ogłoszono wyrok w sprawie 38 oskarżonych Hitlerowców. Głównych oskarżonych skazano na twierdzenie od 1 do 1 i pół roku, z warunkowym zawieszaniem kary. Motywy wyroku wskazują na dobrą wiarę oskarżonych, którzy nie działali na własną rękę, lecz z rozkazu przełożonych. Oskarżonych, wychodzących z sali po wyroku, powitano na ulicy owacyjnie.

Wrzenie w Irlandji

Londyn. (Tel. wł.) Wedle ostatnich nadeszłych z Irlandji wiadomości, sytuacja w kraju staje się z dniem każdym bardziej krytyczna. Irlandcy radykali starają się wszystkimi możliwymi środkami uniemożliwić sytuację przyjaznego Anglii rządu Irlandzkiego. Najnowsze zamierzenia radykałów zdążają do wywołania konfliktu z Ulsterem, aby skompromitować koła rządowe.

W ostatecznych konsekwencjach nie jest wykluczony zbrojny atak na Ulster.

Z prasy zagranicznej

Prasa włoska z entuzjazmem wita sukces subskrypcji akcji Banku Polskiego. Początkowo sądzono — pisze „Il. Secolo“ — że będzie rzeczą niemożliwą otrzymanie 60 prc. spodziewanej sumy. Nagle nastąpił zwrot. Prywatni akcjonariusze pokryli z nadwyżką całą subskrypcję. Wszystkie grupy społeczne pośpieszyły ofiarne ze swym udziałem przy budowie podwalin pod zdrową walutę. Patriotyzm polski znajduje przychylny odgłos w całej prasie włoskiej bez względu na odcięcie.

Dzienniki — Włoch północnych zwłaszcza żywo zajmują się sukcesami znanego i u nas dramaturga Luigi Pirandella za granicą. Fakt, że dla Pirandella stworzono specjalny teatr w Ameryce, zaszczyt, który dotychczas przypadł jedynie w udziale Sardou, stwierdza wielką popularność tego pisarza i wynosi go do grupy pisarzy wszechświatowych. Autor włoski jest twórcą owych dróg dla teatru. Dzięki niemu wyzwala się teatr z dotychczasowego szablonu tematu. Niemcy — obdarzeni umysłowością racjonalistyczną i skłoną do dociekań i medytacji — znajdują w Pirandellim wspaniałe pole do rozważań teoretycznych, budowania z jego paradoksów czy aforyzmów całych teoryj filozoficznych. To też przyjmują go z zapalem. Dzienniki niemieckie poświęcają of-

brzymie artykuły jego „Jak się wam zdaje“ — które zostają przyjęte z niebywałym wprost aplauzem. Po drugim i trzecim akcie publiczność wstaje z miejsc i wywołuje reżysera Brucka — który stwierdza, że po raz pierwszy zdarza się mu wystawiać sztukę, podobnie entuzjastycznie przyjmowaną.

Hiszpanja przeżywa okres wysiłku. Wszelkie starania skierowane są w kierunku wejścia jako siła działająca i czynna w wkr polityki międzynarodowej. Jednakże dopóki kosztowna wojna marokańska i rozbudzony separatyzm kataloński nie znajdą pomyślnego zakończenia, Hiszpanja nie podniesie swego znaczenia. Primo de Rivera w pierwszych swych zarządzaniach ugodził w odrębność Katalończyków przez zakaz używania języka katalońskiego w aktach publicznych, urzędach, ogłoszeniach. Następuje nakaz usunięcia zeńszęd barw poszczególnych prowincji i wywieśzeń jedynie sztandarów państwowych. Represje polityczne i administracyjne dopełniają reszty. Następuje walka. Katalończycy zaczynają odczuwać swą odrębność nie tylko językową. Kwestja wchodzi na tory polityczne. Mówi się o separatyzmie, o wyodrębnieniu. Jednak nie pada jeszcze hasło absolutnego zerwania. Przywódcy deklarują swą lojalność wobec państwa. Żądają jedynie autonomji w obrębie państwa. L. Grot.

BENZ

Nieprześcignione
W JAKOSCI
I WYKONANIU

BENZ & Cie
główna reprezentacja
Kraków, Podwale 5

HENRYK BARBUSSE.

GRZECH

(z cyklu: „Litość“)

Przełożył Aklil.

Tak, mimo zastraszającej nomenklatury kradzieży, morderstw, pożarów, nieszczęśliwych wypadków — w oczach moich epokey, w której żyłem, płamity szczególnie te rozmaite fakta...

Oczywiście, że nie robiłem sobie złudzeń co do inteligencji istotnej, ale nierozwiniętej zwierząt. Wiedziałem, czem są zwierzęta, a czem jest człowiek, znałem przepaść dzielącą nas. A więc dlaczego?

Nie mogłem tego zrozumieć... Zaledwie raz albo dwa razy — szczególnie raz, kiedy równocześnie przypatrywał mi się stary pastuch i jego stary pies, a kiedy wzrok tego ostatniego wydał się sercu memu piękniejszy — wtedy dopiero niedokładnie zacząłem podejrzewać, że tkwił w tem jakiś rodzaj cudu prostoty, równie nieogarniętego, jak cuda boskie i równie jak one boskiego.

A potem miała miejsce tragedia, którą mam wyznać... Byłem wówczas żołnierzem w kolumnie handlowej w głębi południowej Oranii. Postawiono mnie na straży na skraju lasu koło naszego obozu. Otrzymałem rozkaz zatrzymania za wszelką cenę każdego, ktoby usiłował tamtędy przejść.

...W letniej szarzyźnie świtu wstrząsna! mną lekki hałas i ujrzałem przed sobą nieprzyjaciel-

skiego jeźdźca, który zatrzymał się o jakie 20 metrów odemnie.

Wyprostowany w swych dużych strzemionach, z dłonią przymkniętą do ponurej i naprężonej w uwadze twarzy, wielki ten barbarzyński wojownik badał drogę, niedomyślając się mej obecności. Jego biały koń, oparty na drgających cienkich nogach spoglądał na mnie oczyma gazeli.

Nagle rzucili się na drogę, której miałem strzec. Strzelba moja przygotowana pochyliła się z obowiązkami. Mierzyłem w konia. Ale coś silniejszego odemnie, silniejszego niż wszystko, sprawiło, że podniosłem broń i wycelowałem wyżej. Strzelba wypaliła, koń pobiegł galopem dalej, ale jeździec upadł!

Szczegóły tego, co nastąpiło, są obojętne. Pozostaje mi do powiedzenia tylko to:

Wiem, że popełniłem zbrodnię, że mogłem oszczędzić życia jednego z mych bliźnich, nie łamiąc mego rozkazu, wiem na jakie potępienie zasługuję i wiem co wszystko można powiedzieć przeciwko mnie; krzyczałem to sam do siebie w tej samej chwili, w której zobaczyłem, jak ten arab słańcał się wymachując rękoma, jak gdyby próbował kurczowo chwycić się przestworza.

A więc dlaczego, dlaczego?

Rozpaczliwie, jak niegdyś, ale z większym pośpiechem i z większą energią próbuję usprawiedliwić się w mych własnych oczach, próbuję się dowiedzieć czegoś więcej o sobie.

Złe mi się to udaje... A jednak jest maleńkie światełko, które mnie prowadzi... Zdaje mi się, że

to dążenie, które zawsze czyniło dla mnie bardziej zaraźliwymi najędzniejsze rozterki, ma źródło w prostocie stworzeń niższych w niezwykłej bezwzględności tej prostoty, którą ukochałem aż do zbrodni.

Mój mus i moje serce, jak zawsze, jak mózg i serca wszystkich nas, nie jest jeszcze zdolny dokładnie zrozumieć ludzi. Ludzie są zbyt skomplikowani.

Zbyt wiele rzeczy maści i zaćmiewa pierwsze spojrzenie, jakie się im rzuca; ukrywają się jeszcze o wiele więcej niż się objawiają. Zwierzęta natomiast ukazują się twarzą w twarz. Już ja mogę rozłożyć nieliczne rzeczy nieskończone, jakie kryją w sobie. Skoro tylko się zjawiają ukazują w całej nagości cud życia i cierpienia. Jeżeli spojrzenia ich są wzruszające, to dlatego, że są szeroko otwarte i że głębokie prawdy, nam wspólne, ukazują się w nich wcześniej niż gdzieindziej. Więc łatwo da się wytłomaczyć dlaczego litość nasza już w dzieciństwie kategoriście skłania się czasem ku nim, zanim zastanowi się nad innymi; wszak litość, to największe z uczuć ludzkich, powstało ze zrozumienia i z światła!

Nadejdzie dzień, w którym serce nasze równie dobrze zrozumie serca bogate, jak serca ubogie... Błogosławie przyszłość lepszą od teraźniejszości. Ale niech wybaczony będzie mi grzech, który odpokutowałem tyłoma wyrzutami sumienia: nie był on zaprzeczeniem prawdy; tylko jej początkiem.

KONIEC.

Czego uczy historia

Znany z paradoksalnego ujmowania rzeczy, autor: „Kulturcuriosa“, M. Kemmerich, cacytowawszy powiedzenie znanego historyka, podług którego historia uczy nas tylko tego, że narody niczego się z niej nie uczą, dowodzi, że niedojrzałe żywioły, dążące jedynie do osiągnięcia korzyści doraźnych, nie mają chęci ani zdolności do wysnuwania nauk z historii.

Co jednak odnosi się do mas, nie powinno być miarodajnym dla mężów stanu i rządów, mogących się oprzeć na doświadczeniach, a przedewszystkiem na znajomości natury ludzkiej, która się na ogół mało zmienia. Z nauk i reguł stąd wysnutych, mogliby korzystać politycy, posługując się niejako stosowaną psychologią mas.

Na pytanie, w naszych demokratycznych czasach bardzo aktualne: czy dla władzy wskazana jest prostota obejścia i brak ceremonjału, stosowane np. przez amerykańskich prezydentów, którzy każdemu obywatelowi podają rękę i starają się niczem nie wyróżniać od tłumu, historia odpowiada: Jeśli podawanie ręki jest tylko tradycyjnie przekazana forma, niby obmywanie nóg w wielki czwartek przez monarchów katolickich, to pozostaje ono bez znaczenia. Co najwyżej, może ten czy ów dudek chęć się w gronie znajomych, „kiedy z prezydentem omawiałem przyszłość Stanów Zjednoczonych, etc.“ Na ogół jednak popełniają władcy wielki błąd, zmniejszając dystans, dzielący ich od reszty obywateli. Ludzie bowiem podobni są do siebie nie tylko we funkcjach wegetatywnych i animalnych, lecz posiadają ponadto mnóstwo ułomności, które brak perspektywy uwydatnia podwładnym, mającym bardzo bystry wzrok dla stron ujemnych, a brak odczucia dla dodatnich. Dlatego pewien ceremonjał i zachowanie dystansu są konieczne.

Monarchowie, którzy prostotą pragnęli sobie zaskarbić sympatię poddanych, stale ponosili porażki. Sławi się wprawdzie Haruna al Raszyda, że w przebraniu odwiedzał swych poddanych, ale zapomina się, że tenże monarcha utrzymywał świetny dwór, a odwiedzając swych poddanych, o ile miał po temu ochotę, wcale nie pozwalał na swobodny

dostęp do siebie. Nowszą historją obfituje w przykłady bardzo pouczające. „Mieszkański król“ Ludwik Filip, stał się rychło figurą komiczną i musiał się wyrzec tronu. Kokietowanie skromnością i prostotą, na nic mu się nie przydało. Podobnie, jak królowi bawarskiemu, Ludwikowi III. ten bardzo wykształcony i mądry człowiek, żywiący najlepsze uczucia dla swego narodu, nie zdobył sobie miaru, gdyż źle się ubierał i zbyt dobrze, jak na króla, zarządzał swemi dobrami. To nie licuje z majestatem królewskim. Natomiast Ludwik II trwale wrył się w pamięć swych poddanych. Gdy nocą, przy świetle pochodni, w karocy, zaprzężonej w ogniste rumaki pędził przez zaśnieżone lasy, poczciwy wieśniak mniemał, że sam Pan Bóg używa przejażdżki. To był podług pojęć ludu król, jak być powinien! Bajkowy, nieprzystępny, wspaniały...

Nawet nieuleczalny śledziennik rozumuje: skoro już musimy mieć władce, to niech przynajmniej dostarczy nam jakichś sensacji, niech nie będzie taki, jak wszyscy, niech się umie wznieść na wyżyny. Tego wymagała już psychologia mas w starożytnym Rzymie. Jednym słowem, recepta niezawodna dla panujących: zachowanie dystansu!

Bardzo ważną jest też sztuka nagradzania i karnia. Nie jest to przypadek, że wielcy wodzowie, jak Napoleon, Wallenstein, byli tak bardzo hojni w nagradzaniu zasług. Wtedy nie istniał jeszcze system rozcieńczonych orderów, więc dzielny oficer otrzymywał dobra ziemskie, tytuł księcia lub kabzę nabitą złotem. Chodzi o to, by rząd przyznawał takie nagrody kolejno, w znacznych odstępach czasu i dobrowolnie, nie pozwalając na sobie nic wymuszać.

A teraz przejdźmy do kar. O ile nagrody powinno się wyznaczać kolejno, to kary, jak już powiedział Machiavelli, należy ogłosić od razu. Partja zwycięska często bowiem popełnia ten błąd, że upojona władzą, albo też wiedzioną żądzą zemsty, stopniowo pociąga swych przeciwników do odpowiedzialności. To też w każdej reakcji tkwi niebezpieczeństwo prześladowania nie tylko przeciwników, lecz także zwolenników danego systemu, którzy nie spełnili obowiązku. Wytwarza to stan ogólnej niepewności, wskutek czego obawa i złe

sumienie zawierają przymierze przeciw zwycięzcom. Tylko szybki i stanowczy wymiar sprawiedliwości, wolny od małostkowej chęci odwetu, oraz rychła amnestja zdolne są utrwalić spokój, a nowemu rządowi zdobyć zaufanie.

Przeciw tej zasadzie zdaje się świadczyć terror, dzięki któremu zniestanawidzeni despoti i stronnictwa mniejszości, nieraz się utrzymują u steru. Kto jednak na poparcie tej tezy zechce cytować Iwana Groźnego, ten zapomina, że ten tyran okrutny dla możliwych, brał w obronę lud przeciw jego panom, czem sobie zaskarbił przywiązanie mas. Natomiast Jakobini i inni radykali wytwarzali atmosferę takiej ogólnej niepewności, że wszyscy pragnęli ich upadku. To też historia uczy, że terroryzm nie może być długotrwałym.

Nic nie podkopuje tak bardzo autorytetu rządu, jak wydawanie rozporządzeń, do których przeprowadzenia brak mu mocy. Dlatego podstawowa zasada rządu winna brzmieć: możliwie najmniej ustaw karnych, a konsekwentne przeprowadzenie istniejących. Bo przestępstwo nie ukarane jest pobudką do dalszych i obniżeniem szacunku dla prawa.

W wiekach średnich uważano różnorodność wyznań za nie dającą się pogodzić z dobrem państwa. Wynik wojny trzydziestoletniej rozwiązał tę sprawę w sposób gwałtowny, późniejsze zaś lata dowiodły że wolność sumienia nie czyni uszczerbku autorytetowi rządu. Podobny przebieg miało też uregulowanie życia gospodarczego w okresie merkantylizmu na niekorzyść państwa. Swoboda handlu i rzemiosła, nie przyniosła ostatecznie państwu żadnej szkody. To samo odnosi się do swobody słowa w parlamencie i zniesienia cenzury prewencyjnej. Rządy sądziły ciągle, że wszystko się rozpadnie w gruzy, jeśli ograniczą swą omnipotencję, przyznając obywatelom udział w władzy, dopóki doświadczenie nie wykazało płonności tych obaw. Dzisiejsza nadmierna ingerencja w sprawy handlu, przemysłu i inne sfery życia gospodarczego, musi być traktowana jako zło przejściowe, dyktowane chwilową koniecznością. Rychło jednak musi być usunięta, jeśli nie ma wywołać reakcji. Bo każda zasada doprowadzona do ostateczności, nosi w sobie zarodek śmierci.

MASZYNA

nożna do szycia krawiecka pierścieniowa w dobrym stanie do sprzedania. Wiadomość: ul. św. Marka 11, II. p. na prawo.

OBUWIE krajowe i zagraniczne

w najnowszych modelach i fasonach po cenach konkurencyjnych poleca Firma 221

„PICCADILLY“

Kraków, Karmelicka 9, vis a vis „Bagatell“.

25% taniej wykonywa

ZAKŁAD KRAWIECTWA
DAMSKIEGO I MĘSKIEGO
J. GAJDA
KRAKÓW, DEBNIKI RYNEK 9.

Stale na składzie wielki wybór materiałów

POSZUKIWANY LOKAL PRZEMYSŁOWY

w obrębie starego Krakowa, w parterze (ew. oficyny) powierzchni około 400 m². 634

Zgłoszenia pod „LOKAL“ do Administracji „Kurjera Wieczornego“.

Odpowiedzialny redaktor: Bolesław Raczyński. — Wydawnictwo „Kurjera Wieczornego“.

ORYGINALNE

623

MODELE PARYSKIE

firm Patou, Bernard, Rena, uznanych w świecie mody za przodujące na sezon wiosenny b. r.

Nadeszły do Zakładu Krawieckiego
MAURYCEGO GISSERA
przy ul. Florjańskiej 36, I. p. na prawo

Panie reflektujące na estetyczny wygląd, jakoś materiału jak najlepszą, sposób wykonania wykwinny oraz punktualność, zechcą łaskawie zgłaszać się natychmiast.

25% niżej cennika!

wykonuje wszelkie roboty w zakres kuźnictwa wchodzące ZAKŁAD KUSNIERSKI Stanisława Pieniżka, Kraków, Rynek A—B 39, oficyny, dawniej św. Jana 8

„FASCINATA“
Wody kolońskie
Perfumy 254
Mydła, Pudry
Wszędzie do nabycia!

Repr. Statter i Klapholz, Kraków, Karmelicka 28.

USUWA RADYKALNIE 526

PRZEPUKLINĘ najzastarzałą i najniebezpieczniejszą u Pań, Panów i dzieci po osobistym jawieniu się pod dozorem wybitnego lekarza specjalisty bandażami nowego opatentowanego wynalazku **M. TILLEMANN**

Specjalista i wynalazca opatentowanych bandaży KRAKÓW, ul. Szlak 39 (dawniej Zwierzyniecka 4). Na żądanie prospekty darmo.

Ządać wszędzie
Kurjera
Wieczornego

„Elektropromień“
ul. św. Sebastjana 12
przyjmuje wszelkie instalacje i roboty elektrotechniczne.

Materiały elektrotechniczne

Costarcza 179

Biuro elektrotechniczne

HEFFNER i BERGER
Kraków, ul. Szewska 18.
Telefon 4153.

Wyłączne zastępstwo na Polskę
Fabryki wyłączników dźwigniowych
„HANSA“ Hamburg.

Z Drukarni Ludowej w Krakowie. (Telefon 1310).